

SVEN HASSEL COMISARUL

Ediția a V-a

Traducere de
CLAUDIU FLORIAN

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vîrstă de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum săngeros către moarte*, *Curtea Martială și Comisarul*.

ARMADA

Cuprins

Atac de blindate	9
Locotenentul cel gras	90
Vera Konstantinovna	147
Înmormântarea generalului lui Gregor	231
Întâlnirea cu comisarul.....	303
Puntea	361
Căpitanul nebun din OGPU.....	414
Închisoarea Vladimir	444

Atac de blindate

„Conștiința unui soldat e la fel de deschisă ca porțile iadului.“

WILLIAM SHAKESPEARE

Gauleiterul era grăbit. Conducea nebunește, neluându-i în seamă pe refugiații care sufocau soselele. Vehiculul său cu trei osii era supraîncărcat. Aștepta de câteva zile, deși ar fi trebuit să părăsească cel dintâi orașul. Dar zgomotul îndepărtat al tunurilor l-a convins pe Gauleiter că acum era timpul să-și ia tălpășița. Singurul membru din numerosul său stat-major care-l însoțea era Tânără secretară. Și ea credea în Führer, în Partid și în Victoria Finală.

Secretara se ghemui mai bine în haina din blană de nurcă ce aparținuse odinioară unei femei îinstărite decedate la Auschwitz.

Au fost opriți de patru ori de Poliția de Campanie, dar uniforma brun-aurie a Gauleiterului s-a dovedit la fel de eficientă ca o parolă. La ultima oprire, străjerii le-au atras atenția că următoarele santinele ce le vor întâlni erau americani. Barajul lor rutier se afla la răspântia dintre Hof și München.

Un sergent din „Bulgări de zăpadă”¹ vârî țeava unui automat prin fereastra mașinii. Gauleiterul își schimbase uniforma cu haine civile.

*- Nu te-o fi luat foamea, ai, halitor de cârnați?
- E Gauleiter, zâmbi secretara, care nu mai credea în Führer, în Partid și în Victoria Finală.*

Sergentul din „Bulgări de zăpadă” slobozi un fluierat prelung și subțire.

- Ați auzit, băieți? Se întoarse către garda lui formată din trei polițiști militari. Civilul acesta halitor de cârnați e-un Gauleiter!

Râseră cu toții.

- Să mergem, făcu sergentul din Poliția Militară, îmboldindu-l pe Gauleiter cu țeava armei. Ia să dăm noi o raită prin pădure să vedem

---

¹ Aluzie la căștile albe ale Poliției Militare (n. tr.).

cum o mai duc brândușele de primăvară. Răsuflarea îi dubnea a coniac ieftin.

Secretara auzi trei rafale de foc automat. Din pădure răsărîră din nou căști albe. Se afla la jumătatea drumului peste câmpie, în direcția fermei, și nu i-a fost dat să audă următoarea rafală din spatele ei. Murise înainte de a cădea.

- De ce dracu' ai împușcat-o? tipă sergentul furios.*
- Căuta să evadeze, nu-i aşa? rânji caporalul, vârând în armă un încărcător plin și pocnindu-l cu podul palmei.*

În curând sosi următorul vehicul încărcat.

- Grupă, stai!

Vocea răgușită a Bătrânlui răzbate prin radio. Trântește trapa turelei cu un pocnet metalic și-și scoate din buzunar, cu una și aceeași veșnică mișcare, pipa tocită cu căpăcel de argint. Așa tăbăcit cum e, șeful nostru de pluton a rămas în felul lui același tâmplar dintotdeauna. O aureolă de praf de lemn și rumeguș plutește acum în jurul lui.

- Afurisite să fie drăciile astea! Înjură el, întorcându-se cu greutate în îngusta deschizătură a turelei. Echipamentul greu de iarnă, pe care tocmai l-am primit, îl îngroașă pe om la mijloc de două ori. Unde-i Barcelona cu ai lui?

Deschid trapa laterală și privesc ostenit către lunga coloană de tancuri dotate cu aruncătoare de flăcări care

se află ceva foarte bine apărat, altminteri n-ar fi în frunte
carele cele mai grele.

– Gălăgioasă adunătură, aşa-i? mormăie Micuțul, ițindu-și
față plină de funginge prin trapa încărătorului. Iisuse și
Sfântă Marie, strigă el, vârându-se rapid înapoi, în timp
ce de-a lungul străzii flăcările de la gura țevii cîtorva
*Degtrareva*¹ țășnesc de la ferestrele unor dughene. Puștile
noastre mitralieră se pornesc imediat să răpăie drept răspuns. Din toate direcțiile răzbăt zgomote de pași alergători,
amestecate cu ordine, urlete și țipete. Pare că dintr-o dată s-au deschis porțile iadului.

O arătare în uniformă de culoarea pământului se repede de-a bușilea cu o mină „T“ spre tancul nostru din
frunte, până sub inelul turelei.

Într-o clipă, strada mișună de ruși, care se revarsă pe fiecare fereastră și pe fiecare ușă.

Pe latura noastră expusă dau cu ochii de o cască rusească. Îmi golesc din reflex pistolul într-o figură schimnosită, care se sparge ca un ou.

– Grenade! strigă Bătrânul, smulgând căpăcelul uneia cu mâner.

¹ Pușcă-mitralleră rusească (n. tr.).

Scot din buzunare grenade individuale și le arunc prin trapă. Micile „ouă“ explodează, biciuindu-ne timpanele. Tipete omenești sfâșie întunericul.

Dintr-o fereastră de la mansardă, un tun de 20 mm tușește furios. Obuzele mici și periculoase ricoșează între zidurile caselor, ca și cum diavolii ar juca ping-pong cu mingi de foc explodânde.

Fără a mai aștepta porunca Bătrânului, răsucesc turela și ațintesc tunul nostru pe clădirea de unde tunul de 20 și Degtrareva își scuipă șirurile scliptoare de lumină ucigașă.

Tunul nostru lung urlă violent.

Nu fără un sentiment de placere, zăresc două arătări în uniformă căzând de la ferestrele etajului trei, agățându-se pentru o clipă de firele electrice pentru tramvai și apoi prăbușindu-se cu o bufnitură pe pietrele de pavaj.

Trimit în clădire încă trei serii de obuze incendiare. Flăcările se pornesc să mistuie acoperișul. În stradă cad țiglele asemenea unor imense boabe de grindină care se fac țăndări.

Focul aleargă iute de-a lungul caselor. Cât ai clipi, tot șirul devine o mare urlătoare de flăcări. Oameni îngroziți sar pe ferestre, preferând mai degrabă moartea prin cădere decât arderea de viu.

– Cine îți-a ordonat să deschizi focul? spumegă Bătrânul, aruncând după mine o grenadă cu mâner. Să tragi

– Dacă n-aș fi tras, cu siguranță ne-ar fi curățat, mă apăr eu jignit. Tunul îl ai pentru a trage cu el, nu crezi?

– Clădirea aia pe care tocmai ai aranjat-o atât de temeinic ar fi trebuit să fie locul de încartuire al Batalionului 1. Să-ți intre bine în țea ta groasă. Tu ai trimis-o dracului! strigă disperat Bătrânul.

– Åsta-i sabotaj, spune Heide triumfător, sau nu știi eu ce-i ăla sabotaj! Aruncați-l înaintea unei Curti Martiale ca să nu ne mai dea bătaie de cap!

– Probabil că are ouă clocite acolo unde-ar trebui să-i fie creierul, latră Micuțul, rânjind. Să se cace în propriul prag, când ar fi putut-o face în zăpadă, ca să-i atârne țurțuri. Hai să-i zburăm căpățâna.

– Gura! șuieră Bătrânul, pufăind încontinuu din pipă.

– Ia uite la pilotul ceresc de colo, rânește Porta. Fuge ca nebunul cu Biblia la subsuoară și crucifixul bălăbanindu-i-se pe buric. Judecând după viteza cu care aleargă, ai zice că-l înțeapă diavolul în cur cu furca!

– N-o să pricep niciodată cum se face că ăstia, capelanii, sunt la fel de speriați de moarte ca noi, rahații de rând! filozofează Micuțul. Ăstia ar trebui să aibă legături directe cu forurile superioare.

– Âi sfinti și preacuvioși sunt la fel de însăpămantăți când trag ultimul pârt ca noi, păgânii, fiule, îi ține isonul

Porta. În realitate, numai oamenii foarte buni își pot permite să devină pioși.

– Blidate, înainte! ordonă Bătrânul, trăgându-și căștile pe urechi și potrivindu-și laringofonul. Plutonul 2, după mine!

Dintr-o veche obișnuință își ridică deasupra capului pumnul încleștat. E semnalul de înaintare. Motoarele Maybach urlă până ating cele mai ridicate tonalități. Șenilele late se rostogolesc peste morții și răniții care zac în stradă.

Un tanc Panther oprește înaintea unei văgăuni în care se adăpostiseră doi ruși cu o mitralieră ușoară. Tancul se fățăie pe axa lui ca o găină care se aşază pe ouă. Se aud tipete curmate brusc. Rușii sunt de-a dreptul terciuți.

Vacarmul tancurilor devine asurzitor. Tunurile și armele automate îneacă orice alt zgromot.

– Aici Anna! Aici Anna! țipă Bătrânul în radio-emitter. Bertha și Cezar, asigurați flancurile! Trageți doar în ținte clare! Repet: Trageți doar în ținte clare! Fiecare să-și facă numărătoarea exactă a muniției. Și acum, ochii în patru, amețăitor, și dați-i drumul!

Casele sunt linse de flăcări. Gloanțele zornăie și pocnesc lovindu-se de tancuri. Pușcașii-mitrailorii trag în ele, în speranță deșartă că le-ar putea provoca giganților de otel niscaiva stricăciuni. Un fum galben otrăvitor pătrunde în tancuri, provocând arsuri și înțepături ochilor obosiți ai celor din echipaj.

Un acoperiș în flăcări se prăbușește peste un P-III, care, în câteva clipe, devine o minge infernală de foc. Bidoanele cu benzină de rezervă atașate de placa dindărăt preschimbă tancul într-o bombă călătoare.

Aerul rece și umed al nopții duhnește de aburii explozilor, de sânge și de trupuri moarte.

– Aici Hinka! Aici Hinka! se aude din difuzorul dogit. Vocea metalică a comandantului de regiment acoperă zarva din tanc. Compania a 5-a va face curățenie. Prizonierii vor fi trimiși îndărăt la batalionul de grenadieri. Vă previn! Fără niciun fel de jaf! Încălcarea acestui ordin va atrage o pedeapsă cât se poate de drastică!

– Tot noi, ca de fiecare dată, mormăie Porta acru, ambalând motorul. E al naibii de hazliu. Ne gonesc prăpădiții până când nu ne mai țin nici ciorapii. De ce-s eu atât de zdravăn și de ce toate drăgălașele de gloanțe comuniste mă ocolesc? N-o să scap niciodată de războiul ăsta mizerabil, să intru într-un spital arătos, cu păsărele antiseptice de infirmiere curate și fermecătoare roind în jur și așteptând cu nerăbdare să dea peste un arab rănit și ticălos ca mine.

– O, drace! mormăie amărât Micuțul. Să-ți riști în fiecare clipă viața, în fel și chip, pentru o prăpădită de marcă pe zi!¹

¹ Solda soldatului de rând din Armata germană se rezuma la o marcă pe zi (n. tr.).

– Astă-i Armata germană! șuieră Porta furios. De ce, o, de ce a trebuit să mă nasc eu într-o țară atât de nebună după război precum Germania?!

Mă simt istovit ca un câine, dar prin trupul meu tot mai trece un val de energie nestăvilită. Suntem intoxicați cu benzedrină. În ultimele șase zile n-am fost în stare să ciupim dintr-odată mai mult de câteva minute de somn și am ajuns să ne preumblăm într-un fel de ceată stranie. Cel mai rău e că, de fiecare dată când atipim, ne trezim brusc cu gustul amar al spaimei.

Micuțul atârnă pe deasupra balustradei de apărare. Cască ochii, dar nu zărește nimic. Dintr-o mâna leneșă i se bălbăne un P-38. La fel ca noi ceilalți, nu cutează să adoarmă. Ne apropiem de punctul critic. Punctul în care nu ne mai pasă de veghea în fața morții care ne dă târcoale. Ne aşteaptă pe undeva pe-afară; poate sub forma unei explozii, poate ca o grindină isterică de gloanțe de mitralieră.

Peste oraș obuzele zboară în bolte mari lansate de baterii invizibile destinate unor ținte aflate cu mult înapoia noastră.

Micuțul se trezește cu o zvâcnitură și-si pocnește capul de acoperișul tancului. Înjură amarnic și îndelung. De după urechea stângă îi șiroiește sânge negru pe care și-l șterge furios cu o cărpă mânjată de unsoare.

– Precistă din Kazan, ce vis tămpit! îngaimă el. Mă învârteam într-o pădure, căutând să dau de Armata aia

Roșie. Numa' ce vine un comisar și trage-n mine ca-n brânză. Se uită la noi nedumerit. Drace, murmură, acum știu că nu-mi place să fiu împușcat.

Tancul se oprește. De pe șenile picură noroi și se scurg rămășițe de cadavre. Vopsea albă de camuflaj¹ devine cenușie din cauza pulberii și murdăriei.

Ne întindem în scaunele noastre de oțel și deschidem hublourile ca să intre puțin aer proaspăt. Dar nu pătrund decât otrăvitorul fum galben și duhoarea morții.

Panzer-Grenadierii se strecoară în lungul șirului de case. Au de îndeplinit cea mai mizerabilă slujbă, lipsită de orice fărâmă de glorie. Pentru ei, răsplata înseamnă cel mai adesea o burtă plină cu gloanțe de mitralieră. Încep prin a curăța pivnițele de fanatici, indivizi nebuni care luptă până la ultimul om și până la ultimul glonț. Și nu se aleg în schimb decât cu o beregată tăiată. Idioți cu creierele spălate de propagandă gen Ilia Ehrenburg². Același soi de oameni ca ai noștri, cei care mor murmurând „Heil Hitler!“ printre buzele zdrobite.

¹ Tancurile germane erau vopsite în culori de camuflaj specifice fiecărui anotimp (n. tr.).

² Ilia Ehrenburg (1891-1967) – scriitor și ziarist rus, de origine evreiască, cunoscut pentru lucrările sale de proză și memorialistică; a scris satire și pamflete îndreptate atât împotriva capitalismului, cât și împotriva comunismului. În cele din urmă a optat însă definitiv pentru cauza bolșevică, elaborând în timpul celui de Al Doilea Război Mondial niște scrieri propagandistice împotriva nemților, pe care-i numea „acești viermi blonzi“, scrieri ridicate ulterior la rang de „ideologie a soldatului de front“ (n. tr.).

Din locul în care stăm tolăniți pentru ambuscadă putem vedea cale lungă peste întinderea stepei – o mare albă-cenușie, topindu-se în orizontul îndepărtat. Undeva, în urma noastră, se mistuie în flăcări orașe și sate căzute pradă obuzelor din timpul atacului nostru sălbatic.

Oriunde ne îndreptăm privirea, fulgere purpurii și galbene despiciă întunecimea noptii, jalonând cu precizie calea ucigătoare a atacului blindat.

Pe treptele care duc într-o pivniță atârnă un jeep american în care se află cinci corpi decapitate. Capetele celor patru ofițeri ruși și cel al șoferului par să fi fost retezate dintr-o singură lovitură de un cuțit uriaș. Corpurile asta ciuntite au în ele ceva straniu. Nu poartă uniforme kaki, de luptă, ci uniforme de oraș, de culoare verde-închis, cu epoleti lați, ale căror însemne sclipesc în lumina flăcărilor ce mistuie o distilerie din preajmă.

– Ia te uită! face Porta, scuipând cu precizie prinț-o vizetă de observație. O priveliște ca asta îl fericește pe om chiar dacă viața e monotonă și plăcătoare.

– Încotro crezi că se duce toată adunătura îňtolită în uniformele asta și cu harnășamentul care să atragă tărfele? întrebă Micuțul curios. Se apleacă peste deschizătura turelei. Probabil că s-au rătăcit de-a nimerit pe-aici, în plin război.